

OYINKAN BRAITHWAITEOVÁ

MÁ
SESTRA
JE
SÉRIOVÝ
VRAH

HOST

OYINKAN BRAITHWAITEOVÁ

MÁ SESTRA JE SÉRIOVÝ VRAH

Brno 2019

My Sister, the Serial Killer

Copyright © Oyinkan Braithwaite, 2019

Translation © Petr Štádler, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0115-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0116-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0117-5 (MobiPocket)

SLOVA

Ayoola mě přivolá následujícími slovy: Korede, já ho zabila.

Doufala jsem, že tahle slova už nikdy neuslyším.

BĚLIDLO

Určitě jste netušili, že bělidlo umí zakrýt pach krve. Lidi ho většinou používají bez rozmyslu, protože mají pocit, že se hodí na všechno — nedají si tu práci, aby si přečetli vzadu na etiketě složení, nedají si tu práci, aby si zašli čerstvě ořený povrch prohlídnout pozorněji. Bělidlo sice dezinfikuje, ale na zbylou špínu tolik nezabírá. Sama ho tudíž vytáhnu až poté, co z koupelny vydrhnu veškeré známky života... a smrti.

Místnost, kde se teď nacházíme, zjevně nedávno prošla renovací. Dýchá z ní, jak je nepoužívaná, zvláště když jsem ji teď skoro tři hodiny cídila. Nejtěžší bylo vydrhnout krev, která prosákla pod tmel kolem sprchy. Na takhle místa se často zapomíná.

Nikde nemá nic položeného; sprchový gel, kartáček i pastu si ukládal do skříňky pod umyvadlem. Pak je tu ještě předložka, černý smajlík na žlutém obdélníku v jinak bílé místnosti.

Ayoola trůní na záchodovém sedátku, kolena přitažená rukama k tělu. Krev na šatech jí mezitím uschla, takže nehrozí, že by pokapala bílou, teď už nablýskanou zem. Dredy má sepnuté na temeni, aby jimi nezametala podlahu. Pokukuje po mně velkýma hnědýma očima, bojí se, že jsem našťvaná, že se za chvíli vyškrábu na nohy a začnu jí kázat.

Nejsem našťvaná. Když už, tak jsem zmožená. Z čela mi na podlahu odkapává pot a já ho modrou houbou utírám.

Zavolala mi, právě když jsem si chystala jídlo. Všechno jsem si rozložila na podnos — nalevo od talíře vidličku, napravo nůž. Ubrousek jsem si poskládala do korunky a postavila doprostřed talíře. Film byl zastavený na úvodních titulcích, a zrovna ve chvíli, kdy cinkla trouba, se mi na stole prudce rozvibroval mobil.

Než se vrátím, jídlo bude studené.

Vstanu a v umyvadle si opláchnu rukavice, ale nestáhnou si je. Ayoola se dívá na můj odraz v zrcadle.

„Musíme odklidit tělo,“ oznámím jí.

„Jsi na mě našťvaná?“

Normální člověk by možná našťvaný byl, já teď ale cítím naléhavou potřebu zbavit se těla. Když jsem dorazila, odnesly jsme ho do kufru mého auta, abych mohla koupelnu v klidu vydrhnout a vytřít a nemusela při tom snášet, jak na mě civí jeho studené oči.

„Vem si kabelku,“ odpovím.

Vrátíme se do auta. Tělo na nás pořád čeká v kufru.

Takhle pozdě v noci po Třetím pevninském mostě prakticky nic nejedí, a protože tu nejsou lampy, je tma jako v pytli, ale když se zadíváte z mostu, uvidíte světla města. Putuje tam, kam putoval ten poslední — přes okraj a do vody. Aspoň mu tam nebude smutno.

Trocha krve se vpila do vystýlky kufru. Ayoola má pocit viny, a nabídne se, že flek vyčistí, ale já na něj naliju svou domácí směs — dva hrnky vody, jedna lžice čpavku. Netuším, jestli v Lagosu vůbec mají vybavení na důkladný kriminální rozbor, každopádně Ayoola by to nikdy nevyčistila tak pořádně jako já.

NOTÝSEK

„Co byl zač?“

„Jmenoval se Femi.“

Jméno si zapíšu. Jsme u mě v pokoji. Ayoola dřepí v tu-reckém sedu na pohovce, hlavu na zadním opěradle. Je už vykoupaná, já zatím spálila její šaty. Teď má na sobě růžové tričko a voní po dětském zásypu.

„A příjmení?“

Zamračí se, sevře rty a potřese hlavou, jako by se to jméno snažila vytrást z hlubin paměti. Nevytřeše. Pokrčí rameny. Měla jsem mu sebrat peněženku.

Zavřu notýsek. Je malý, menší než moje dlaň. Jednou jsem se dívala na TEDx, kde nějaký chlápek vykládal, že u sebe nosí notýsek a každý den si zapisuje jednu věc, která mu udělala radost, a jak mu to změnilo život. Proto jsem si taky jeden koupila. Na první stránku jsem si zapsala: *Viděla jsem z pokoje bílou sovu*. Potom už je notýsek skoro prázdný.

„Hele, já za to nemůžu, víš.“ Ne, nevím. Nevím, co má na mysli. Nemůže za to, že si nedokáže vzpomenout, jak se jmenoval příjmením? Nebo nemůže za jeho smrt?

„Řekni mi, co se stalo.“

BÁSNIČKA

Femi jí napsal básničku.

(Básničku si zapamatuje, ale jeho příjmení ne.)

Že není dokonale krásná?

Schválně, ukaž.

Nebo zkus najít takovou,

která vedle její krásy

nepovadne.

Dal jí to napsané na dvakrát složeném papírku, jako se to dělávalo na střední, když v zadních lavicích putovala milostná psaníčka. Dojalo ji to (jenže Ayoolu vždycky dojme, když někdo vychvaluje její přednosti), a svolila, že bude jeho.

Když měli měsíční výročí, tak ho u něj doma v koupelně pobodala. Samozřejmě nechtěla. Vztekal se, ječel na ni, z jeho horkého dechu cítila cibuli.

(Ale proč u sebe měla nůž?)

Nůž měla na obranu. S chlapama ženská nikdy neví, něco jim přeletí přes nos, něco si zamanou a musejí to mít. Nechtěla ho zabít, jenom ho tou zbraní odstrašit, ale nezabralo to. Měřil přes metr osmdesát, takže mu Ayoola s tou svou drobnou postavičkou, dlouhými řasami a plnými růžovými rty musela připadat jako panenka.

(Takhle to popsala ona, ne já.)

Zabila ho první ranou, direktem přímo do srdce. Pak ho ale pro jistotu bodla ještě dvakrát. Složil se na zem. Slyšela jen vlastní dech, víc nic.

TĚLO

A tuhle už jste slyšeli? Dvě holky vejdou do místnosti. Místnost je v bytě. Byt je ve třetím patře. V místnosti leží mrtvola dospělého muže. Jak dostanou tělo do přízemí, aniž by je někdo viděl?

Zaprvé si všechno připraví.

„Kolik potřebujeme prostěradel?“

„Kolik jich má?“ Ayoola vyběhla z koupelny a vrátila se vybavená informací, že prostěradel našla ve skříni pět. Kousala jsem se do rtu. Potřebovaly jsme jich hodně, ale měla jsem strach, aby jeho rodina nepostřehla, že má Femi jen jedno prostěradlo — to na posteli. U průměrného mužského by se nad tím člověk ani nepozastavil, jenže tenhle byl pečlivý. Knížky si řadil abecedně podle autorů. V koupelně měl kompletní sadu čisticích prostředků, dokonce si kupoval stejnou značku dezinfekce jako já. A kuchyň se mu celá blýskala. Ayoola tu působila nepatříčně, jako nějaká plesnivina v jinak neposkvrněné formě života.

„Dones tři.“

Zadruhé vydrhnou krev.

Vysávala jsem ji ručníkem a ždíkala do umyvadla, dokud nebyla podlaha suchá. Ayoola postávala opodál a netrpělivě přešlapovala na místě. Nevšímala jsem si jí. Zbavit se těla trvá mnohem déle než zbavit se duše, zvláště když nechcete zanechat po zločinu žádnou stopu. Jenže oči mi neustále

sklouzávaly k mrtvé hroudě opřené o stěnu. Bylo mi jasné, že dokud se tělo nepřesune jinam, nevydrhnu to tady pořádně.

Zatřetí z něj udělají mumii.

Podlaha už uschla, a tak jsme na ní roztáhly prostěradla a Ayoola ho na ně nakulila. Já se ho nechtěla dotýkat. Viděla jsem pod bílým tričkem jeho sošné tělo. Vypadal jako chlap, který by měl pár více méně povrchových ran přežít, jenže to Achilles a Caesar taky. Smutná představa, že mu teď ta široká ramena a vystouplé břišáky ohlodá smrt, až z něj zbydou jenom kosti. Když jsem do koupelny vešla poprvé, třikrát jsem mu zkontrolovala pulz, a potom ještě třikrát navrch. Působil tak pokojně, jako kdyby spal — hlavu měl skloněnou, záda shrbená u zdi, nohy šejdrem.

Ayoola jeho tělo za vydatného funění a supění nahrnula na prostěradla. Otřela si pot z čela a rozmázla si po něm krev. Poté co tělo z jedné strany přikryla prostěradlem, přiložila jsem ruku k dílu a společně jsme ho do všech prostěradel důkladně zamotaly. Stály jsme nad ním a prohlížely si ho.

„Co teď?“ zeptala se.

Začtvrté tělo přenesou.

Mohly jsme jít po schodech, ale představila jsem si, jak neseme nahrubo zabalené tělo — není pochyb, co to je — a někoho potkáme. Zamyslela jsem se, jak by se to případně dalo vysvětlit...

„Chceme si vystřelit z brášky. Spí jako dřevo, tak ho neseme jinam.“

„Ne, ne, to není člověk, za koho nás máte? To je figurína.“

„Ne, ma, to je jenom pytel brambor.“

Představila jsem si, jak potenciální svědek třestí oči hrůzou a bere nohy na ramena. Ne, schody nepřipadaly v úvahu.

„Musíme výtahem.“

Ayoola otevřela pusu, že se na něco zeptá, ale pak zavrtěla hlavou a pusu zase zavřela. Svě si už odvedla, zbytek nechávala na mně. Zdvihly jsme ho. Měla jsem zapojit kolena, ne záda. Cítila jsem, jak něco křuplo. Pustila jsem svůj konec těla, až zadunělo o zem. Sestra obrátila oči v sloup. Opět jsem ho popadla za nohy a odnesly jsme ho ke dveřím.

Ayoola vystřelila k výťahu, stiskla tlačítko a hned zase pelášila zpátky. Znovu Femiho zvedla za ramena. Vykoukla jsem z bytu a ověřila si, že na patře pořád nikdo není. Byla jsem v pokušení začít se modlit, prosit, aby se cestou ze dveří k výťahu neotevřel žádný byt, ale jsem si poměrně jistá, že tohle jsou přesně ty modlitby, které Bůh nevyslyší. A tak jsem radši spoléhala na štěstí a rychlost. V tichosti jsme ho došoupaly po kamenné podlaze k výťahu. Stouply jsme si stranou, když vtom cinkl a rozevřel tlamu. Nahlídla jsem dovnitř, jestli je opravdu prázdný, znovu jsme nadzvedly tělo a pak ho napěchovaly do kouta, aby nebylo hned na očích.

„Držte mi ten výťah, prosím vás!“ křikl hlas. Koutkem oka jsem postřehla, jak Ayoola užuž mačká tlačítko, kterým se zastavují dveře. Pleskla jsem ji po ruce a místo toho drtila tlačítko přízemí. Dveře se zasunuly a já ještě zahlídla

rozladěný výraz mladé mámy. Měla jsem trochu výčitky — v jedné ruce vlekla mimino a v druhé tašky —, ale ne tak velké, abych riskovala vězení. A co kloudného vůbec může mít v tuhle hodinu za lubem, a ještě k tomu s děckem?

„Co blbneš?“ sykla jsem na Ayoolu, i když jsem věděla, že po tom tlačítku sáhla podvědomě; stejně bezděky možná předtím vrazila Femimu nůž do těla.

„Sorry,“ zněla lakonická odpověď. Málem jsem ji zasypala přívalem nadávek, ale spolkla jsem je. Nevhodná chvíle.

V přízemí jsem Ayoole nakázala, ať drží výtah a hlídá tělo. Kdyby se někdo blížil, zavře sestra dveře a vyjede do horního patra. Kdyby si někdo zkoušel výtah přivolat z jiného poschodí, bude sestra blokovat dveře. Sama jsem běžela pro auto a přistavila ho k zadnímu vchodu, kam jsme následně tělo z výtahu dovezly. Srdce mi přestalo tlouct jako splašené, teprve když jsme zabouchly kufr.

Zapáté dezinfikují.

MUNDÚR

Vedení nemocnice rozhodlo, že sestrám vymění bílé uniformy za světle růžové, jelikož bílé začínaly získávat odstín sražené smetany. Já si ale nechávám svoji bílou — vypadá pořád jako zbrusu nová.

Tade si toho všimne.

„Jak to děláte?“ zeptá se a dotkne se lemu mého rukávu. Mám pocit, jako by se mě dotkl na kůži — tělem mi projede hřejivá vlna. Předám mu kartu dalšího pacienta a přemýšlím, jak tenhle rozhovor protáhnout, ale pravda je taková, že z čistotnosti nikdy žádné sexy téma neuděláte, leda by šlo o umývání sportovního bouráku v bikinách.

„Zeptejte se strýčka Googla,“ odpovím.

Zasměje se mému vtípku, koukne do karty a zaskuhrá.

„Už zase ta Rotinuová?“

„Myslím, že ráda vidí ten váš kukuč, pane doktore.“ Zvedne ke mně oči a zazubí se. Pokusím se mu úsměv oplatit a nedat najevo, že mi z jeho pozornosti vyschlo v puse. Cesťou ke dveřím se zhoupnu v bocích, jak to s oblibou dělává Ayoola.

„Jste v pořádku?“ zavolá za mnou, když sahám po klice. Otočím se k němu.

„Hmmm?“

„Nějak divně jste našlápla.“

„Jo aha. Natáhla jsem si sval.“ *Ostudo, znám tvé jméno.*
Otevřu dveře a rychle vypadnu.

Paní Rotinuová sedí v přijímací hale na jedné z mnoha kožených pohovek. Má ji celou pro sebe, a tak zbytek místa obsadí kabelkou a taštičkou na mejkap. Jakmile se přiblížím, pacienti vzhlídnou — každý doufá, že přišla řada na něj. Paní Rotinuová si pudruje obličej, ale když k ní přistoupím, přestane.

„Už mě pan doktor přijme?“ zeptá se. Kývnu, paní Rotinuová vstane a zaklapne pudřenku. Pokynu jí, ať jde za mnou, ale ona mi položí ruku na rameno a zarazí mě: „Já vím kudy.“

Paní Rotinuová má cukrovku druhého typu. Jinými slovy, kdyby se správně stravovala, trochu zhubla a brala včas inzulin, nemusela by k doktorovi chodit tak často. A tady ji máme, divže si k Tademu do ordinace nehopká. Já jí ale rozumím. Když se na vás Tade zadívá, máte pocit, že v tu chvíli neexistuje na světě nic důležitějšího než vy. Neodvrátí oči, pohled mu neotupí, a jak štědře rozdává úsměv!

Zamírím tedy k přijímací přepážce a prásknu na ni svoji psací podložku, až se Yinka probudí. Naučila se spát s otevřenýma očima. Bunmi se na mě zakaboní, protože zrovna po telefonu objednává pacienta.

„Co blbneš, Korede? Jestli nehoří, tak mě nebud.“

„Tohle je nemocnice, žádný penzion.“

„Krávo,“ zamumlá mi na odchodnou, ale nevšímám si jí. Mou pozornost upoutalo něco jiného. Zasupím přes zatáté

zuby a jdu najít Mohammeda. Před hodinou jsem ho poslala do třetího patra a samozřejmě se tam pořád ještě ome-
tá — opírá se o mop a flirtuje s Assibi, která tu taky uklízí. Assibi má dlouhé naondulované vlasy a podivuhodně plné
řasy. Jakmile mě na chodbě zahlídne, práskne do bot. Mo-
hammed se ke mně otočí.

„Sestři, zrovna jsem —“

„To je mi fuk. Umyl jste okna na příjmu horkou vodou se
čtvrtinkou destilovaného octa, jak jsem vás žádala?“

„Ano, *ma*.“

„Fajn... Ukažte mi ten ocet.“ Přeshlápne a s očima zavr-
tanýma do podlahy si láme hlavu, jak se z té lži vykroutit.
Nepřekvapuje mě, že mýt okna vůbec neumí — cítím jeho
zatuchlý puch na tři metry. Jenže propustit člověka proto, že
je nějak cítit, bohužel nejde.

„Dyš já neměl šajna, kde ho schrastit.“

Nasměřuju ho do nedalekého krámku. Šourá se ze schodů,
kbelík nechá uprostřed chodby. Zavolám ho nazpátek, ať si
po sobě uklidí.

Když se vrátím do přízemí, Yinka už zase vyspává — civí
do prázdna, podobně jako civěl Femi. Zamrám, abych tu
představu zahнала, a obrátím se k Bunmi.

„Už je ta Rotinuová venku?“

„Ne“, odpoví Bunmi. Povzdechne si. V čekárně jsou další lidi.
A u všech doktorů jako by se někdo vykecával. Kdyby bylo po
mém, každý pacient by měl na vyšetření přesně vymezený čas.

PACIENT

Pokoj 313 má pacient jménem Muhtar Yautai.

Leží na posteli, nohy mu visí přes okraj. Má pavoučí údy, tělo taky docela dlouhé. Už když ho přivezli, byl hubený, ale tady zhubl ještě víc. Jestli se brzy nevzbudí, ztratí se před očima.

Od stolku v koutě vezmu židli a postavím si ji těsně k jeho posteli. Sednu si, obličej zabořím do dlaní. Cítím, jak se dostavuje bolest hlavy. Přišla jsem mu vykládat o Ayoole, ale zdá se, že nedokážu zaplašit myšlenky na Tadeho.

„Kéž... Kéž by...“

Každých pár vteřin se z přístroje, který mu monitoruje srdce, ozve uklidňující pípnutí. Muhtar se nehýbe. V tomhle komatózním stavu se nachází už pět měsíců — měl autonehodu, řídil jeho bratr. Ten vyvázl s pouhou hyperextenzí krku.

Jednou jsem viděla Muhtarovu ženu, připomínala mi Ayoolu. Ne že by vypadala tak nezapomenutelně, spíš stejně jako ona vůbec nevnímala, že i druzí mají svoje potřeby.

„Není to drahé, takhle ho udržovat v kómatu?“ zeptala se mě tehdy.

„Chcete snad, abych ho odpojila od přístrojů?“ opáčila jsem.

Moje otázka se jí dotkla, a uraženě vystrčila bradu. „Snad mám právo vědět, kolik mě to stojí.“

„Jestli se nepletu, ty peníze jdou z jeho majetku...“

„To sice ano... ale... já... já jenom...“

„Doufejme, že se brzy vzbudí.“

„Ano... doufejme.“

Jenže od tohoto rozhovoru uteklo hodně vody a blížil se den, kdy se i jeho dětem začne honit hlavou, že bude pro všechny nejlepší odpojit ho od přístrojů.

Do té doby plní úlohu skvělé vrby a starostlivého kamaráda.

„Kéž by si mě Tade všiml, Muhtare. Opravdu všiml.“